

TYTTÖ ja
oikutteleva tuuli

ANNUKKA JÄRVI

 SAGA
EGMONT

TYTTÖ ja
oikutteleva tuuli

ANNUKKA JÄRVI

Annukka Järvi

Tyttö ja oikutteleva tuuli

SAGA Egmont

Tyttö ja oikutteleva tuuli

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1990, 2020 Annukka Järvi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726530506

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

1. luku

Pipsa on liinatukkainen, muutamaa viikkoa vaille neljäntoista ja toisinaan melkein aikuinen, useimmiten kuitenkin lapsi. Se riippuu tilanteesta. Tilanteet vaihtelevat ihmisten myötä.

Äidin mielestä Pipsa on talli-ikäinen: aina saappaat lannassa. Äiti inhoaa epäjärjestystä, rapaa eteisen lattialla, hevosenhajua. Hän motkottaa musiikista, joka soi liian kovaa, lakitta kulkemisesta kylmällä säällä ja liian lyhyestä talvitakista. Se ei suojaa riittävästi alaselkää. Häntä ei mitenkään saa käsittämään, että koulussa ihminen sysätään sinne minne poisheitettävät kamatkin, jos pukeutuu maalaisesti!

On äiti silti fiksu toisinaan, kuten antaessaan rahaa ratsastukseen ja kirjoittaessaan ärisemättä poissaolotodistuksen silloin, kun Pipsa ei kertakaikkiaan pysty menemään kouluun. Kenties hän tajuaa, että ihminen voi joskus olla melkein kappaleina osaamatta tarkkaan selittää syytä siihen.

Pipsa käy Kirkkopuiston yläastetta ja aikoo merille. Hänen isänsä, josta äiti erosi vuosi sitten, on merikapteeni.

Se isä, jonka Pipsa muistaa maista, lomilta, oli enimmäkseen väsynyt ja nukkui paljon. Hän puuhaili mielellään kotona, siivosi, teki intialaista ruokaa ja vaelsi metsässä lintuja tarkkailemassa. Mutta isän viimeisestä lomasta ennen avioeroa on enemmän kuin puolitoista vuotta aikaa, ja silloin Pipsa oli vielä pelkkä muksu. Alasteen viimeiseltä juuri päässyt oppilas näkee ihmiset toisin kuin kahdeksatta luokkaa päättävä, arvioi Pipsa.

Hän selailee yksin ollessaan valokuvakansioita, joissa on kuvia koko perheen yhteisiltä laivamatkoilta. Hän on niissä korkeintaan kuusivuotias, vuorotellen isän sylissä tai hartioilla.

Seilaukset loppuivat kokonaan, kun äiti sai Pipsan tarhaan, lähti mainostoimistoon yhteyspäälliköksi ja alkoi tehdä töitä enemmän kuin isän mielestä oli tarpeellista.

Mutta nyt Pipsa on päättänyt tehdä maissa mätänemisestä lopun!

Siksi äidin makuuhuoneessa seisoo toukokuun viimeisenä tiistaina, illansuussa, kaksi jotakuinkin saman mittaista hahmoa, jotka ryntäävät kilvan vastaamaan puhelimeen.

Äiti on vaalea, hoikka ja pukeutunut ruskeisiin mokkahousuihin sekä holkkihihaiseen pellavapuseroon. Hän - vikkeläliikkeinen kun on - tarttuu ensimmäiseksi puhelimen kuulokkeeseen.

Pipsalla on resuiset farkut, pitkä, paksu ja sotkuinen letti sekä ruutupaita, josta lemahtaa hevosten haju.

Pipsa on tiennyt odottaa juuri tätä puhelinsoittoa. Sen takia hän on lähtenyt talliltakin ajoissa ja jättänyt hoitohevosesensa ruokkoamisen viimeiselle tuntiratsastajalle.

Hän ja isä ovat suunnitelleet koko talven kirjeissään viettävänsä kesän yhdessä. Maaliskuussa isä ilmoitti joutuvansa seilaamaan ainakin heinäkuun alkuun. Samassa kirjeessä hän kysäisi, huvittaisiko Pipsaa tulla laivalle ensimmäisiksi kesälomaviikoiksi.

Pipsa tiesi heti mitä tahtoi, mutta äidin taivuttaminen oli viisainta jättää isän huoleksi. Isä tiesi tulevansa Suomeen suunnilleen kesäkuun alkupäivinä, ja hän lupasi soittaa heti, kun laiva olisi tulossa Itämerelle. Sen hän tekikin eräänä iltapäivänä, kun äiti oli vielä töissä.

- Soita illalla uudestaan, ehdotti Pipsa, - ja puhu hänet pökerryksiin.

- Yritän, isä sanoi hieman vaisusti.

- Se onnistuu takuulla, vakuutti Pipsa isälle, mutta todellisuudessa häntäkin arvelutti. Siksi hänellä on kuin nokkosia sukissa kuunnellessaan nyt vanhempien keskustelua.

- Ei tule kuuloonkaan! ulvahti Pipsan äiti puhelimeen, kun isä puhuu hänelle ensimmäistä kertaa kahdeksaan kuukauteen ja pyytää tyttöä jungmanniksi, tai ainakin mukaansa laivalle kesäksi.

- Herranjestas, äiti päivittelee, kun Pipsa sieppaa kuulokkeen ja kiljaisee: - Isä, kuuletko, minä tulen!

Äiti rojahti istumaan työpöytänsä ääreen ja sylkee sanoja toisesta suupielestään:

- Ai, tätäkö te olette kirjeissänne suunnitelleet... minun selkäni takana... Tyttäreni, pian nuori nainen, merimiesten joukkoon rahtilaivalle!

Äänensävyn perusteella voisi kuvitella, että äiti uskoo keripukin pudottavan matkalaisilta hampaat suusta, rommin valuvan tynnyristä liukkaille kansilankuille, joita aallot huuhtovat, ja ärjähtelevän pursimiehen heiluttelevan ruoskaa soutuorjien harteilla, Pipsa miettii synkistyen.

- Tulisit sinäkin, kaikuu isän ääni Tanskan salmista saakka, - tai edes saattaisit lapsen pohjoiseen.

- Minäkö! pääsee äidiltä. - Minun täytyy ajatella firmaa. Kuvitteletko vakavissasi, että mainostoimiston voi jättää noin vain ilman pomoa?

Äidin kasvoille leviää nyrpeä ilme. Ahaa, arvaa Pipsa, ja isä vastaa: - Tiedän että se on mahdollista.

Ja siinä hän onkin ihan oikeassa.

Äidillä on taas romanssi meneillään! Pipsa tietää sen mustista, pitsisomisteisista pikkupöksyistä ja rintsikoista, joita äiti pyykkää lavuaarissa. Sen takia hän ei ehdi yhtään minnekään.

Kun äiti aiemmin alkoi pukeutua pitsiunelmiin ja muuhun höpsähtävältä näyttävään, Pipsa joutui tottumaan pitkiin yksinäisiin iltoihin ja kiireisiin puhelinsoittoihin mainostoimistosta:

- Kultapieni, minulla on neuvottelu, joka voi venähtää. Pärjäätkö sinä?

Tai sitten mainostoimiston keskustuttö pirautti ja kertoi hyväntuulisesti, että siun äiskä meni asiakkaan kassa syömään eikä tiedä tarkkaan, milloin tulee kotiin. Se käski siun ottaa talouskukkarosta rahaa, jos tekee mieli vaikka elokuviin.

Elokuviin, vaikka mokomassa Kymenlaakson loukossa ei koskaan esitetä yhtäkään katsomisenkestävää leffaa! Äidin se pitäisi tietää, koska elokuvat ovat tärkeitä trendmittareita - aivan, niistä voi päätellä mikä kulloinkin alkaa kiehtoa kuluttajia, ja hän jaksoi aina sadatella sitä, että joutuu matkustamaan elokuviin Kotkaan asti.

Pahus, tuhahti Pipsa lopetettuaan sellaisen masentavan puhelun ja kaivoi Salaisesta Kirjahyllystä lohdutukseksen Joseph Conradin meriromaaneja tai isältä jääneitä merenkulun oppikirjoja, joiden olemassaolosta äiti ei ollut päässyt hajulle.

Ja nyt moinen tylsyys uhkaa alkaa uudelleen! Mutta tällä kertaa äiti joutuu taipumaan heidän tahtoonsa - enää Pipsa ei aio osallistua äidin kuurupiiloon. Kulkekoon vain omia teitään! Niin hänkin aiko tehdä. Lojukoon äiti illat yksiksensä parvekkeella naistenlehti ainoana seuranaan! Jos vaikka oppisi siitä jotakin...

- Linja-autolla Helsinkiin, ja minä pyydän kuljettajaa huolehtimaan hänet lentokentälle menevään bussiin, sanoo äiti puhelimeen.

Pipsa virnistää. Sitten hän hivuttautuu omaan huoneeseensa, ottaa vuoteen alta matkalaukun ja alkaa pakata.

- Luoja, äiti vinkaisee hetken kuluttua kynnykseltä. - Et kai sinä pakkaa tänä iltana? Lähtöönhän on melkein viikko.

Pipsa nuuhkii arvioiden nilkkasukkien varpaankohtaa ja viskaa muutaman parin uikkareiden viereen. Silloin äiti huoahtaa:

- Voisit sentään pukeutua muuhunkin kuin flanellipaitoihin ja farkkuihin. Ota edes yksi sievä mekko mukaan; jos vaikka minä lainaisin omistani.

Pipsa näyttää kieltään, mutta äiti on jo menossa. Hän huutaa vaatehuoneesta:

- Entisenä kapteenskana satun tietämään, että satamissa voi joutua edustamaankin. Anna isälle mahdollisuus ylpeillä sinusta.

Pipsaa jurppii, sillä äiti tikkaa sillä kertaa oikeaan saumaan. Ujuttaapa hän soljelliset sandaalitkin kenkäpussiin.

Mutta merellä, Pipsa päättää, merellä minä seison komentosillalla kädet farkkujen takataskussa, punaruutuinen flanellipaita yllä, ja sullon hiukset lippiksen alle.

Komentosillalla? Pipsa punehtuu maakrapumaisen kielenkäyttönsä takia, ja korjaa sanan välittömästi "prykäksi".

Ennen iltapesua hän varaa muutaman tärkeän kirjan vuoteensa viereen. Hän aikoo käyttää alkuyön tunnit merimiesslangin kertaamiseen ja monisataasivuisen solmuja käsittelevän teoksen selaamiseen.

Kun Pipsa harjaa hampaitaan, hän palauttaa mieleensä Lloyd's Shipping Indexista löytämiään tietoja isän laivasta: pituus 145,10 m, leveys 19,6 m kantavuus 12000 tonnia kuollutta painoa, rakennettu Länsi-Saksassa vuonna... Ei, sumutorvi soikoon, vuosilukua hän ei onnistunut palauttamaan mieleensä. Se pitää tarkistaa.

Suljettuaan visusti makuuhuoneen oven Pipsa avaa äänettömästi vaatekaapin, kavahtaa saranan narahdusta, hapuilee ratsastushousujen alta mustan, vahakantisen vihon ja piilottaa sen matkalaukkuunsa.

Seikkailu voisi jo alkaa!